Славить, славить вся земля
Самовладця короля,
Славить вголос, нишком плаче,
Низько хилиться тремтячи.

Щоб не чувся часом плач,
В короля на те сурмач.
Засурмить сурма з наказу —
Переможе Слава зразу.

Та як сповнить чашу вкрай
Поневолення відчай,
Під свою народ музику
З трону скидує владику!

І сурма його луна
Так, що вся журба мина.
Тож і ми сурмим полями,
Покінчивши з королями.